

File name:

SCOOOL!

No. 51

Milí čtenáři,
po poněkud delší přestávce se k vám opět vrací časopis SC00L! Částečně obměněná redakce dělala vše pro to, aby byl vskutku „cool“. Jelikož se 51. číslo rodilo opravdu, ale opravdu dlouho, stalo se, že se nám mírně vytratilo původní téma „Mimozemské civilizace na Zemi“. Této exkluzivní problematice se věnuje hlavní článek Area 51. V dalších příspěvcích se pak jejich autoři drží na Zemi a při zemi. Tedy přesněji řečeno při škole. V našem malém milém gymnáziu se toho děje opravdu dost. Nejdůležitější událostí posledního roku ve škole je bezesporu nástup nového pana ředitele. Přinášíme proto rozhovory s hlavními aktéry této události PhDr. Kroutilem a Mgr. Hejdou. Neopomněli jsme ani exkurze tuzemské i cizozemské, projektový den Učíme se vzájemně či promítání filmu Jan Palach. Ale nejen školou živ je student. A proto se můžete těšit i na nový komiks či první díl příběhu na pokračování.

Příjemné čtení!

Za redakci SC00L!u Mgr. Josef Žaža

Obsah:

Teorie chaosu.....	3
Jednou větou	
V rouše školničím.....	4
Praha.....	5
Itálie.....	6-7
Area 51.....	8-9
Škola hrou.....	10-11
Odchod ≠ konec.....	12
Rozhovor s dr. Kroutilem.....	13
Rozhovor s Mgr. Hejdou.....	14
Gymnazijní společnost.....	15
Prvorepubliková móda.....	16-17
Projektový den.....	18-19
Taneční.....	20
Jan Palach (recenze).....	21
Brněnská 16.....	22-23
Učitelé zamlada.....	24
Komiks.....	25-26
Redakce.....	27

SC00L! - MAGAZÍN GYMNÁZIA V ZASTÁVCE / č. 51, prosinec 2018

Šéfredaktor: Jakub Novák

Redakce: Michaela Drápalová, Nikola Švancarová, Petr Ondroušek, Jan Simajchl, Václav Příbyl, Robert Škvařil, Marie Matějková, Hana Svobodová, Anna Horká, Jakub Hemala, Adéla Šenkyplová, Tereza Miháliková, Petr Pečenka

Grafika: Štěpán Studýnka

Korektury: Josef Žaža, Eva Kokešová

web: scool-mag.cz facebook: facebook.com/CasopisSC00L e-mail: scool-mag@seznam.cz

Gymnazijní společnost z.s. děkuje dále jmenovaným za dlouhodobou spolupráci, finanční, materiální a jinou pomoc pro činnost spolku: obec Babice u Rosic, obec Domašov, obec Lukovany, město Oslavany, městys Ostrovačice, obec Příbram na Moravě, obec Říčany, obec Stanoviště, obec Veverské Knínice, obec Zastávka, město Zbýšov.

Teorie chaosu

(příběh na pokračování?)

Všechno to začalo půlnočním průchodem portálu děsů a temnoty, tedy vstupními dveřmi nádherného brněnského nádraží, jehož atmosféra je tolik unikátní. Hned při vstupu jsem cítil, že mě někdo následuje. Snažil jsem se vysublimovat pod schodištěm v dlouhé chodbě bez odboček či využít jakékoli jiné možnosti úkrytu, tedy samozřejmě jak jinak než marně. Najednou jsem ucítil ostrí vycházkové hole, jež mi protнула levé stehno. Bolest mě stáhla k chladné dlážděné podlaze, vyšel ze mne jen nesrozumitelný jekot. Nyní už jsem mohl svého soka spatřit. Naneštěstí měl svůj obličej zahalen ve stínu. Řekl pouze chladně: „Proradný, mrzký člověče, podívej, kam až to došlo, tys tu v jezeru vlastní krve smóčen, ale skutečností jest to, že tvá smrt zabrání zkáze způsobené tvým konáním!“ V tu chvíli jsem byl zmaten, čím koho ohrožuji, proč na mne někdo najal vraha, který má ohoz jak z dvacátých let minulého století a ještě k tomu se vyžívá v řečnění? Zeptal jsem se tedy: „Čím koho mé konání pobuřuje, jsem snad obět' nějaké revoluce?“ Jeho reakce však byla až nepředvídatelně prudká: „Šetři dechem, pošetilý starče, bude se ti hodit, až budeš očištěn v záři plamene na křížil!“ Najednou mi všechno začalo dávat smysl, tedy až na to, že jsem o existenci Ku-klux-klanu v našich končinách neměl absolutně žádné ponětí. Po chvíli trýznivého mlčení jsem

v dálce uslyšel nějaké hlasy. Tehdy jsem si uvědomil, že musím běžet, i když to nešlo. Srazil jsem tedy sadistu s holí na zem, naštěstí byl rychlým pádem omráčen. Bylo to utrpení, ale nakonec jsem se odplazil do kolejiště. Byl jsem zaplaven silou adrenalinu. Pak jsem uviděl záři. Byl to takřka nádherný pohled, tedy nebyl to přímo karnevalový průvod, místo vesele barevných masek měli bílá roucha a rekvizity nahradily louče a opratě, ale koordinace řad pochodujících členů byla dechberoucí a doprovod jejich chórem byl opravdu majestátní. Největší zděšení však přišlo, když jsem spatřil jejich obět', zkrvavené tělo vláčené prachem na hranici ku vzplanutí... Nejhorší bylo, že v tu chvíli jsem nemohl nic udělat, abych tomu nějak zabránil. Co je však jednou z nejcharakterističtějších vlastností člověka? Ano, máte pravdu, sobectví,... ale v tu chvíli jsem se nesnažil nahrabat si co nejvíc peněz, tehdy mi šlo o to přežít a ideálně neztratit příliš mnoho krve. Stahování rány koženým opaskem sice není ideální, ale mám pocit, že aspoň relativně funguje. Zatímco v pozadí se ozýval nepřerušující se křik oběti, který po chvíli utichl, a pak už neozval. Mě náhle z dálky oslnilo něco jasného. Mírné chvění kolejí, doprovázené skřípěním narezlých brzd, které se mi vrylo až do kostní dřeně. Ano, možná by to mohl být vlak... Chtěl jsem se z kolejiště odvalit ještě aspoň pár stop, ale tělu se nechtělo, když najednou hladina adrenalinu klesla a já společně s ní... (Pokračování možná příště.)

Václav Příbyl (Externí dopisovatel)

Jednou větou

Petr Pečenka, C1. A

Naše gymnázium tento rok oslavilo 65. výročí svého založení. Mimo proslov bývalého ředitele PhDr. Petra Kroutila a vystoupení pěveckého sboru pod vedením Mgr. Evy Konečné jsme byli svědky i představení pěveckého souboru ze Slovinska, který přijel na několikadenní návštěvu do ČR na pozvání Mikroregionu Kahan.

26. 10. proběhla první prodloužená letošního ročníku tanečních. Po zajímavě vypadajících přípravách vše vyšlo na výbornou. V doprovodu hudebního dua Wendy & Lea se všichni bavili až do jedenácté hodiny večerní. Již teď se můžeme těšit na dokončenou, která je plánovaná na 30. 11.

31. 10. si studenti maturitních ročníků připravili aktivity v rámci Projektového dne, a to prostřednictvím workshopů. Paleta výběru byla opravdu široká – airsoft, deskové hry, výcvik psa, basketbal a mnoho dalších. (Reportáž na str. 18–19)

Do učitelského sboru přibyli v letošním školním roce p. Mgr. Josef Žaža (český jazyk, dějepis) a p. Ing. Miroslav Novotný (informatika).

Návrat p. Ladislava Nováka je, vzhledem k jeho zdravotnímu stavu, stále v nedohlednu. Stejně tak pí. Eva Kokešová byla kvůli své zdravotní situaci nucena zrušit si úvazek. Oběma přejeme brzké uzdravení a návrat do práce.

A něco mimo zdi našeho gymnázia. 28. 10. se oslavovalo stoleté výročí vzniku Československa. Po celé republice probíhaly vojenské přehlídky, koncerty a jiné slavnosti. Již tradičně byla ve Vladislavském sále Pražského hradu předána státní vyznamenání, nejvyšším státním vyznamenáním – Řádem bílého lva – bylo vyznamenáno šest osobností, z toho pět in memoriam. Z veřejně známějších osobností získali Medaili za zásluhy I. stupně např. sportovci Petra Kvitová, Petr Čech nebo zpěvák a hudební podnikatel Michal David.

V rouše školničím

Naprosto každý z nás má svého superhrdinu – tedy někoho, kdo je naším vzorem. Naše milované gymnázium má naštěstí taky svého. Řeč není samozřejmě o nikom jiném než o našem skvělém panu školníkovi – Pavlu Studýnkovi. V rámci naší mise jsme měli zjistit, jak přibližně vypadá den našeho hrdiny. První věc, kterou jsme učinili už s hodností školníka (na den) byla kapitulace české vlajky patřící našemu gymnáziu. Pokračovali jsme v našem konání složitým úkolem, tím byla investigace sekretariátu, kde nám byly sděleny momentální kritické úda-

je týkající se nejen sboru našich drahých učitelů. Kvůli nutnosti inovace nám bylo nakázáno skládat multifunkční sedátka. Avšak za pomoci pana školníka a Boženky (někteří tomuto bezpohlavnímu stvoření s příklepem přezdívali pouze Boschka) to nebylo příliš složité. Za dobu cca 4 vyučovacích hodin jsme složili celých 10 židliček. Bohužel se zvoněním po páté hodině naše hodnost vypršela, dokonce i školník nás opustil. A tak jsme byli vydáni hodině německého jazyka napospas...

Václav Příbyl (Externí dopisovatel)

Navštívili jsme Matku měst

Na přelomu první a druhé poloviny září se vydaly třídy S4. A a C2. A na tradiční exkurzi do hlavního města České republiky. Celý zájezd měly pod dohledem tři aktivní a jedna bývalá členka našeho učitelského sboru. Jmenovitě to byly paní učitelka Marková, Smejkalová, Dvořáčková a Kroutilová. V neposlední řadě bych rád zmínil pana Vyhnalíka – neohroženého řidiče autobusu, který nás každý den vozil na počáteční místo a vyzvedával z konečného místa naší prohlídky. A to i v dopravní špičce! Letos se již nebydlelo na studentských kolejích, jak to bylo zvykem, ale v hostelu na pražském Žižkově. Zvenku se sice hostel zdál strašidelný, ale uvnitř byl vcelku útulný a myslím, že jsme si nemohli na nic stěžovat.

Stravování probíhalo následovně. Každé ráno jsme snídali na našem hostelu. Snídaně probíhaly ve formě švédských stolů. Jako správný gurmét jsem každé ráno snídal nakrájenou okurku, rajče a hrnek čaje. S energií, kterou jsme získali z této vydatné snídaně, jsme museli vydržet až do oběda. Na oběd jsme dostali rozchod. Zařizovali si ho každý sám. Po tomto poledním freestylu, kde každý uspokojil své chuťové pohárky po svém, jsme museli opět vydržet až do večera, kdy jsme si po příchodu na ubytování chvíli odpočali a odebrali se na večeři do blízkého hostince. Jídlo v hostinci bylo

průměrné, ale na nasycení hladových krků bylo naprosto dostatečné. Den probíhal přesně tak, jak byste si ho představovali. Několikahodinové chůze po Praze, kochání se architekturou a poslouchání zajímavých výkladů paní Kroutilové, která každou běžnou informaci okořenila o nějakou "raritku". Občas jsme zabrousili i na placené prohlídky s průvodcem. Jedna z nich byla na Pražském hradě, kde nás provázel pohledný, vusatý mladík s krásně znějícím jménem Standa. Standa nám dokázal i ty nezajímavé věci sdělit nějak zajímavě a párkrát si dokonce poměřil svoje vědomostní schopnosti s paní Kroutilovou. Standa vyhrál. Doted' na Standu všichni s hřejivým pocitem u srdce rádi vzpomínáme. Po skončení prohlídky, odebrání se na hostel a absolvování již zmiňované večeře jsme měli volný program, kde si každý mohl dělat v určitých mezích co chtěl. Jelikož jsme byli většinou z prohlídky plně vyčerpání, byli jsme pouze na pokojích, kde jsme se v klidu a potichu bavili. Spát jsme šli přesně ve stanovený čas večerky. Snad jsem vám aspoň trochu přiblížil naši téměř nepopsatelnou exkurzi do Prahy. Ten, kdo tam již byl, vzpomínejte! A ten, kdo se tam teprve chystá, těšte se!

Jan Simajchl, S4. A

Pod taktovkou paní Křížové

Bývá u nás zvykem, že studenti na začátku maturitních ročníků jezdí na zahraniční zájezd. Ani letošní rok nebyl výjimkou. Tentokrát jsme ale zvolili mírně netradiční formu – společný zájezd dvou tříd v jednom velkém autobuse, a tedy pod záštitou cestovní kanceláře. Jak by náš zájezd vypadal, kdybychom si itinerář cesty plánovali sami, nevíme. Pokušíme se vám tedy alespoň přiblížit, jak vypadala naše Itálie pod taktovkou, nebo spíše deštníkem, naší paní průvodkyně.

Dne 7. září jsme se konečně dočkali. I když jsme odjížděli s hodinovým zpožděním, přece jen nastal okamžik, na který jsme se těšili celých osm let – odjezd do Itálie. Po dlouhé cestě jsme dojeli do krásného, i když zamlženého, 3. nejmenšího státu Evropy, tedy do San Marina. Asi dvě hodiny jsme se procházeli historickými a malebnými uličkami hlavního města. To, malinkaté a přesto krásné, celé vystavěné mezi hradbami, vypadalo jako z pohádky. Bohužel jsme se nemohli zdržet příliš dlouho, neboť nás ještě čekalo pokračování cesty. V podvečer jsme dorazili na naše ubytování. Někteří odvážlivci šli hned okusit mořské vlny, ale s hrůzou zjistili, že moře je plné medúz. Vrátili se požahaní a my jsme tak šli spát s obavou, jestli se vůbec budeme moci koupat. U moře jsme přesto strávili celý další den, protože náš program byl sestavený tak, že se střídaly dny poznávací a dny váleci. Zjistili jsme, že s medúzami to nebude až tak žhavé. V pondělí 10. září jsme brzy ráno odjeli do Říma. Jestli si někdy stěžujete, že autobusy jsou přecpané, měli byste zakusit jízdu městským autobusem do centra Říma. V něm jste totiž rádi, pokud ještě stojíte na své noze. Po této dobrodružné cestě jsme si mohli konečně užívat krásy Vatikánu, nejmenšího státu na světě. Sotva jsme si ale stihli zběžně projít krásnou Svatopeetrskou katedrálou, už jsme spěchali dál za deštníkem, který nás zavedl k Andělskému hradu, ke Koloseu a na Forum Romanum. Toto velké náměstí jsme si díky naší průvodkyni, paní Křížové, nestihli skoro prohlédnout. Náš

Forum Romanum – Konstantinův oblouk

rozchod činil přesně sedm minut. Navzdory úmornému horku krásný den jsme zakončili u fontány Di Trevi a na Španělských schodech. Ve středu jsme navštívili Národní park Gran Sasso. Kráčeli jsme po úzkých cestičkách nad nekonečným svahem dolů do údolí a někdy bylo skoro potřeba horolezecké náčiní. Ti nejvytrvalejší se dostali až těsně vedle nejvyšší hory Apeninského pohoří – Corno Grande. Ten pohled dolů opravdu stál za to. Unavení, spálení a hladoví jsme se doplazili k autobusu a u hotelu se pak přesunuli přímo do svých postelí. Ve čtvrtek jsme si chtěli užít poslední prosluněný den u moře, ale sluníčku se zrovna nechtělo vylézt zpod mraků. I tak byl ale tento den skvěle prožitý a strávený společně s lidmi, které máme rádi. V pátek jsme dobalili poslední věci a nastoupili cestu do samotného srdce Toskánska – do Florencie. Tento den, strávený devítihodinovým procházením se úzkými italskými uličkami, jsme zakončili pozorováním krásného západu slunce. Tím jsme se definitivně rozloučili s teplou a slunečnou Itálií i se vším, co k ní patří, a už nás čekala jen dlouhá cesta domů a trochu krutý návrat do školy. Doporučení redakce: Jestli se někdy ocitnete ve Florencii, stavte se na tržnici a dejte si pizzu. Lepší jste ještě určitě nejedli!

HAM (Hana Svobodová, Anna Horká, Marie Matějková) O8.A

Foto Autorek

Kopule chrámu Sv. Petra ve Vatikánu

Pizza Ham Ham

Západ slunce nad Florencií

Apeniny

Florencie seshora

Area 51

Pravda, nebo hoax?

Oblast 51. Většina z nás už toto spojení určitě slyšela, i když možná každý v jiné souvislosti. Nejčastější myšlenkou, kterou si většina lidí vybaví ve spojení s touto oblastí, jsou jednoznačně mimozemšťané. Kde se bere jistota, že skutečně existují? A proč je toto místo tolik utajováno?

Zdroj: cs.m.wikipedia.org

Existuje řada svědectví, která poukazují na existenci mimozemšťanů a jejich pobyt na planetě Zemi. Stejně tak lze dohledat i výpovědi svědků přímo z Oblasti 51, svědčících o práci s mimozemským materiálem i s živými mimozemšťany. Stačí si prostě otevřít Google a objevíte spoustu soukromých deníků, které zachycují výpovědi lidí o létajících talířích a podivných úkazech na obloze. Pokud ale budete hledat důkladněji, najdete původ těchto tvrzení v minulém století, a to právě v Oblasti 51, jejíž existenci americká vláda až do roku 1994 úspěšně popírala.

Jak to všechno začalo

Oblast 51 vznikla v roce 1955 v odlehlé části nevadské pouště původně jako dočasná vojenská základna k vývoji a k testování špio-

nážních letounů, určených ke sledování Sovětského svazu (SSSR). Následně, v rámci nového projektu, se tato základna stala trvalým zařízením a o dalších pár let později ji dostalo plně pod své vedení americké letectvo, které ji využívalo ke zkoumání nepřátelských stíhaček a k výcviku pilotů pro letecký boj s nimi. Kdybychom zašli do podrobností, našli bychom záznamy konkrétních pokroků a nové typy letounů vyvinutých právě v tomto zařízení, nebo v něm alespoň testovaných.

Kde jsou ti mimozemšťané?

Zdrojem všech těchto informací jsou spisy Oblasti 51, které CIA zveřejnila v srpnu 2013, čímž asi poprvé oficiálně přiznala, že jednotka existuje pod dohledem vlády. Nikomu jistě neunikne, že zde není o mimozemské technologii ani zmínka. Dohady o UFO totiž pochází z pouhé lidské představivosti. Všechno pravděpodobně začalo havárií jednoho z přísně tajných letounů. Vláda nechtěla prozradit informace o tajné aktivitě základny a utajováním tak poskytla prostor lidské fantazii. Uvedením letounu F-117 do provozu se tyto teorie ještě více podpořily. Díky tvaru a zbarvení tohoto bombardéru si lidé, pokud ho zahlédli ve vzduchu, mysleli, že je to mimozemská technologie. Potom už stačilo několik svědectví bývalých zaměstnanců a veřejnost mohla být dokonale zmatena.

Vládní podpora konspiračních teorií

Konspiračních teorií týkajících se funkce a činnosti Oblasti 51 není zrovna málo, ale přesto proti nim vláda nijak nezasahuje, naopak se zdá, že jim tyto teorie jsou vhod. Ptáte se, proč by to dělali? Z jednoho prostého důvodu. Patrně chtějí zamaskovat skutečné problémy týkající se tohoto zařízení. Ne jeden z bývalých zaměstnanců totiž mluví o vystavování škodlivým látkám. V dřívější době to byly především přebytky radarové absorpční materiály, které se tam údajně po dobu tří let spalovaly pravidelně dvakrát do týdne a to v blízkosti ubikací zaměstnanců. Dnes by těmito látkami měly být nejrůznější chemikálie zdraví škodlivé, které kromě toho že škodí těm, kdo s nimi manipulují, se

také uvolňují do atmosféry a ničí tak životní prostředí. Několik zaměstnanců dokonce podalo na stát žalobu za škody na zdraví, ale prezident Clinton ji vyřešil tak, že celou oblast osvobodil od federálních zákonů i od vyšetřování z důvodů národní bezpečnosti.

Takhle to vypadá dnes

V současnosti se Oblast 51 pyšní nejdelší ranvejí na světě, kterou využívají právě zde testované letouny. Její aktivita ale zůstává nadále tajná, proto existují pouze dohady o aktuálním dění. Údajně by tam měl probíhat nový projekt s krycím názvem AURORA, v rámci kterého se má vyvíjet nové nadzvukové letadlo. Lidé žijící v okolí základny často tvrdí, že na obloze zahlédli neidentifikovatelný předmět. Na každém z nás už zůstává rozhodnout, zda je možné, aby šlo skutečně o mimozemskou technologii, nebo s touto opět jen nově testovaná letadla podivných tvarů.

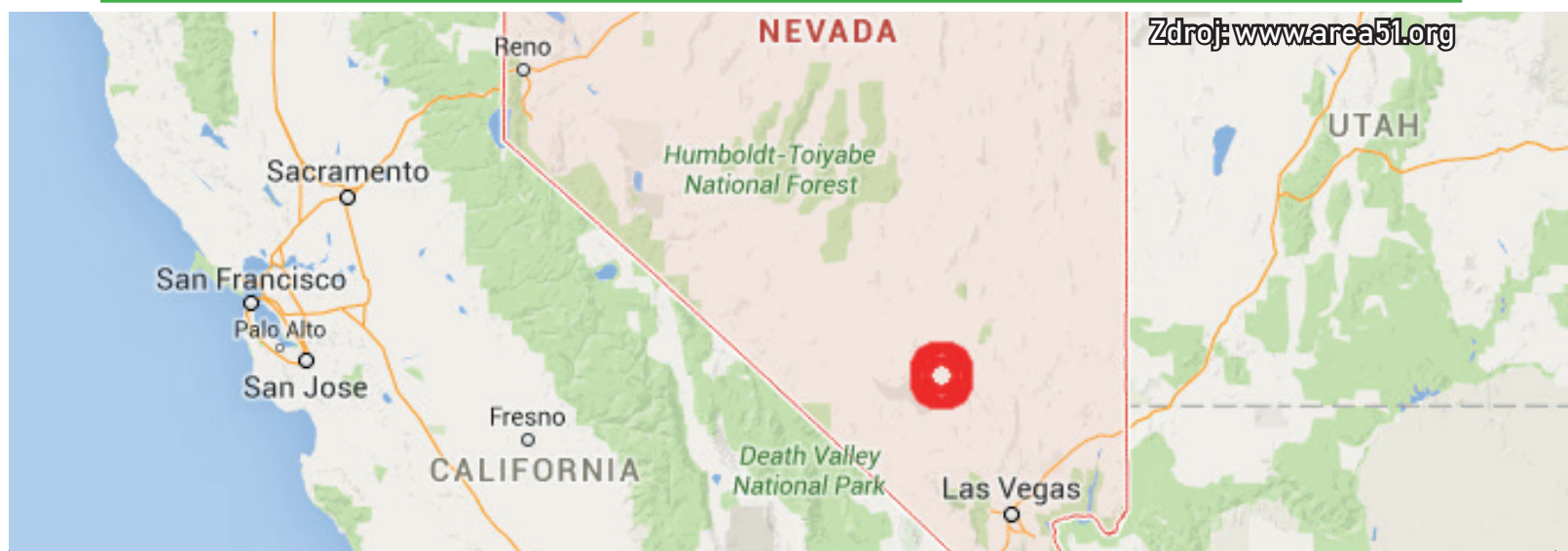
Pouhá zástěrka

Jak již bylo zmíněno, všechny informace o leteckých testováních pochází ze spisů CIA. Otázkou ale je, zda tyto oficiální zdroje musí být pravdivé. Jistý uznávaný vědec a vládní pracovník údajně před svou smrtí vypověděl, že v Oblasti se skutečně pracuje s mimozemskou technologií. Zmínil podrobný popis mimozemšťanů i jejich „létajících talířů“ a nebál se také tvrdit, že 18 z nich pracuje pro federální vládu. Tato historka je jako vystřižená z filmu „Men in black“, nezdá se vám? Přesto jí poměrně dost lidí přikládá velkou váhu, a to především kvůli vědcově pozici leteckého inženýra. Podobných příběhů existuje mnoho a to, zda jsou pravdivé,

prozatím nelze ověřit. Pokud by existovala možnost, že by vláda tajila něco tak velkého, aby kvůli tomu falšovala i úřední spisy, pak není snadné odhalit skutečnou pravdu. Základna je v současnosti oficiálně zaznamenána jako výzkumné centrum leteckých sil. Někteří lidé se s tím spokojí, jiní, a to především nadšenci pro UFO, si budou nadále neoblomně myslet, že zatím musí být něco víc. Záleží pouze na vás, kam se zařadíte. Jistí si ale být nemůžete, ať už si vyberete cokoli.

Marie Matějková 08. A

A co na to muži v černém? Pravděpodobně se dobře baví.

Škola hrou – alternativní formy vzdělávání

Asi každý někdy slyšel o alternativních způsobech výuky nebo o tom, že existují i jiné školy, než je ta naše. Tyto vzdělávací metody se mohou velmi lišit, ale všechny podléhají jistým minimálním podmínkám. Proč ale takové školy existují? V čem jsou vlastně jiné? A co vše musí taková škola dodržet?

Co jsou „alternativní školy“?

Alternativních škol existuje celá řada, některé se zaměřují na vztah k přírodě, jiné na tvůrčí činnost dětí, ale všechny mají některé společné znaky. Hlavním motivem takových škol je touha dětí po poznávání světa a vlastním vzdělávání. Další vlastnosti jsou například blízký vztah mezi učitelem a žákem, neboť je kladen důraz na vzájemný respekt, nebo aktivní zapojení žáků do výuky pomocí interaktivních projektů, mezipředmětových cvičení a různých způsobů podpory spolupráce. Učitelé navíc spolupracují i s rodiči dětí, protože ti nejlépe ví, jaké jejich děti jsou a jak s nimi pracovat. Jiná je i organizace výuky – hodiny končí a začínají podle únavy a zaujetí žáků, což má pozitivní vliv na jejich studijní schopnosti a náladu.

V čem jsou jiné?

Hlavním rozdílem oproti „normálním“ školám je způsob výuky – děti ve školách se učí to, co zrovna chtějí, a to, co považují za důležité. Školy tudíž často nemají pevný rozvrh

a žáci sami určují svou činnost. Mění se také role učitele, zatímco běžně je učitel v postavení autority, ve většině alternativních škol je jeho role spíše vedlejší, funguje ve třídách jako poradce a mentor. Při učení je také vyzdvihováno vnímání souvislostí a vlastní motivace, tedy to, že se žák sám chce dozvědět něco nového a objevovat svět, proto se odhlíží od memorování a paměťového učení a více se uplatňují mezipředmětové vztahy a pochopení širších souvislostí. Někteří lidé vidí zásadní rozdíl v tom, že alternativní školy nahrazují zkostnatělé a tradiční školy něčím inovativním, což přímo reflektuje aktuální potřeby společnosti.

Nejznámější typy alternativních škol: Montessori

Tyto školy vychází z předlohy italské lékařky Marie Montessori, která na počátku 20. století založila v Římě školu pro chudé děti, kde byly použity klasické prvky Montessori škol. Klasicky je taková třída rozčleněna na části podle zaměření – matematická, jazyková, „kosmická“ a podobně. Výuka je nejvíce zaměřená na samostatnost žáka, učitel do výuky takřka nezasahuje, pouze vytváří vhodné prostředí. Všechny výukové pomůcky jsou navrženy tak, aby si žák mohl sám zkontrolovat svůj výsledek a nepotřeboval jiný dozor. Důraz je také kladen na

individualitu žáka, nepřizpůsobuje ho světu dospělých. Výuka probíhá ve smíšených třídách, zejména pro stmelení spolupráce a soudržnosti. Jediným problémem je začlenění žáka, který je zvyklý na systém běžných škol, do modelu Montessori.

Freinetova moderní škola

Primárním cílem tohoto typu vzdělávacích zařízení je pěstovat spolupráci a kolegiálníitu mezi spolužáky. V programu, který si žáci vytváří sami, je také akcentována tvořivost, žáci obvykle tvoří školní časopis, píšou básně nebo si dopisují s žáky z jiných škol, aby tak poznávali nové postupy a hodnoty. Je tak rozvíjena schopnost dětí pracovat s texty, zpracovávat informace a dále je interpretovat. V těchto školách jsou sice pevné rozvrhy, jsou však navrženy samotnými žáky a nemají stálé hranice, děti se učí, dokud se jim chce a baví je to. Tyto školy u nás bohužel nejsou příliš rozšířené, oblibě se těší zejména ve Francii, Belgii nebo Nizozemí.

Lesní škola

Vznikaly na počátku 20. století v Británii, u nás vznikaly od roku 2010, avšak pouze jako kluby bez akreditace MŠMT, což se však v roce 2017 změnilo a lesní školy tak dostaly možnost zapsání se jako plnohodnotná školská zařízení. Výuka probíhá po celý rok venku v přírodě, děti se tak učí šetřit přírodu, vážit si jí a šít se s ní. Zázemím obvykle bývá tee-pee, jurta nebo například maringot-

ky, kde jsou uloženy pomůcky a materiály. Pobyt v přírodě má také velmi pozitivní vliv na zdraví dítěte (např. prevence vzniku alergií) a dokonce i na poruchy učení, příznivě působí na děti s poruchou ADD nebo ADHD.

Domácí vzdělávání

V České republice bylo zavedeno v roce 2015, umožnit by ho měly všechny školy, ne každá je však v tomto ohledu vstřícné. Domácí vzdělávání má několik podmínek:

- Vzdělávání podléhá ŠVP školy, kde je žák zapsán.
 - Nejméně dvakrát ročně je takto vzdělávané dítě přezkoušeno na dané škole.
 - Vzdělávající rodič musí mít minimálně středoškolské vzdělání zakončené maturitou, pro druhý stupeň ZŠ pak vzdělání vysokoškolské.
 - Rodič musí doložit zprávu z poradenského zařízení.
- Tento způsob vzdělávání je pro dítě velmi přátelský a příjemný, neboť se učí v pohodlí domova, které je spojeno s bezpečím, rodič navíc ví, jak své dítě motivovat, a tak není třeba známek nebo hodnocení. Je v zájmu dítěte, aby bylo postaráno o jeho sociální kontakty, aby mělo kamarády mezi svými vrstevníky. Mnoho rodičů má problém se zpětnou vazbou, neboť nemají ani srovnání vědomostí s dětmi stejného věku, ani povědomí o tom, zda učí dobře, či ne. Proto vznikají internetová poradenská fóra nebo kluby pro takto vyučující rodiče.

Jakub Novák (S5. A)

Odchod ≠ konec

Odchod ředitele je ve škole všeobecně velká událost, takřka srovnatelná s průletem komety. Ne každému se poštěstí mít příležitost přihlížet tomuto procesu přímo z jeho nitra. Petr Kroutil byl ředitelem naší školy celých 27 let, a proto si rozhodně zaslouží, abychom se mu zde věnovali.

Pan ředitel sám býval studentem zdejšího gymnázia a po složení maturitní zkoušky (s vyznamenáním), vojenském výcviku a vysoké škole nastoupil v roce 1975 zpět na gymnázium, nyní již jako učitel dějepisu a společenských věd. Rok 1989 byl přelomový. Díky bouřlivým událostem 17. listopadu, kterých se (tehdy ještě ne jako ředitel) sám aktivně zúčastnil, se pročistila atmosféra ve škole

a rok poté byl po konkurzu jmenován ředitelem školy. Stanovil si tři cíle do budoucnosti:

- stabilizovat existenci školy
- vytvořit důstojné prostředí ke studiu
- zavést víceleté vzdělávání.

Největším problémem bylo kupodivu vůbec zachovat existenci školy. Gymnázium v průběhu let zasáhly čtyři vlny tzv. optimalizací, které vždy znamenaly ohrožení školy. Naštěstí tu vždy byli lidé ochotní postavit se za naši školu. Probíhalo také mnoho a mnoho stavebních úprav, například v roce 1993 byla otevřena nová budova i se školní jídelnou nebo v roce 1998 velká sportovní hala. Jedna z mála negativních změn ve škole bylo zrušení osmiletého cyklu, a jeho nahrazení šestiletým studiem. Škola usiluje o to, aby se osmiletý cyklus znovu vrátil.

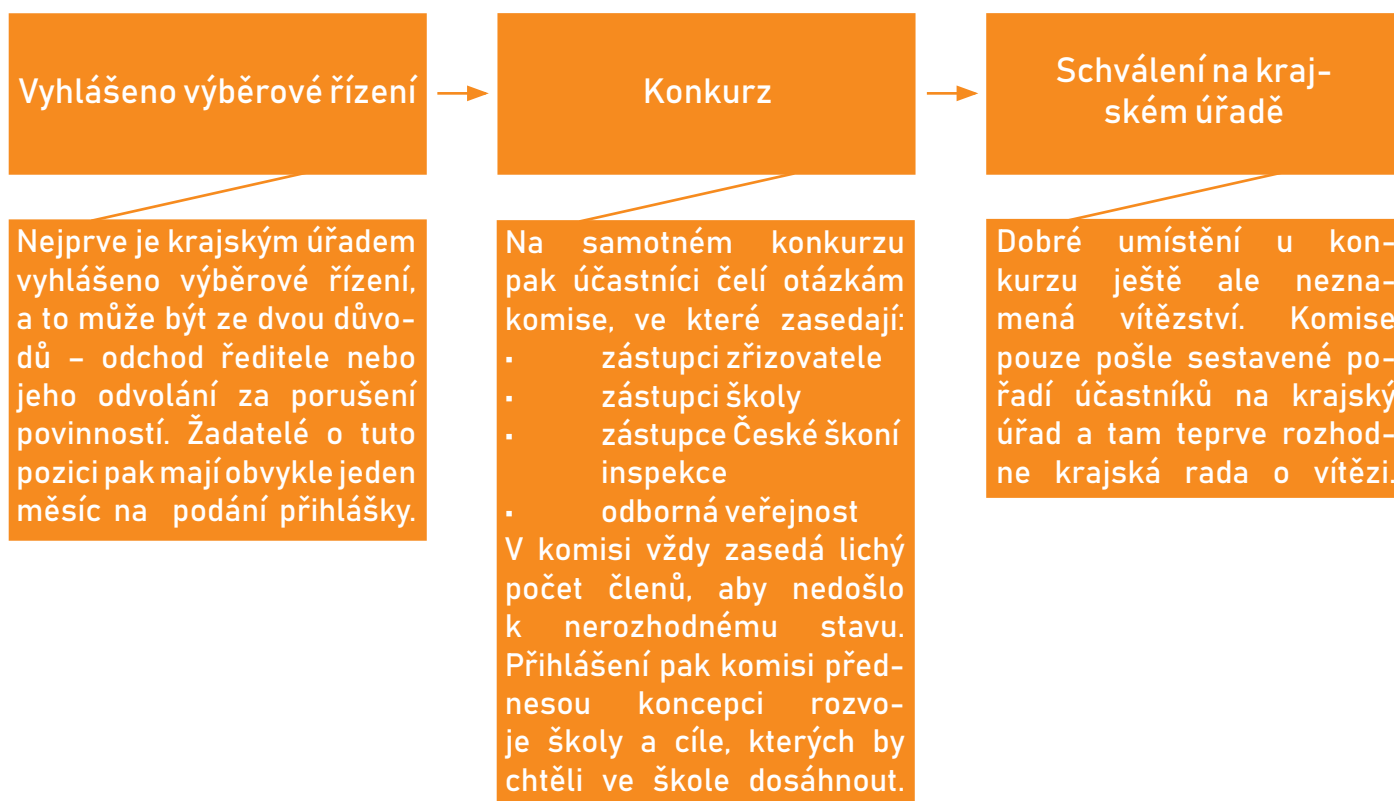
Jakub Novák (S5. A)

Průběh výběrového řízení nového ředitele

Jak vlastně takové výběrové řízení probíhá? Podívejme se na to zde:

Co musí zájemce splňovat:

- cca 10 let praxe ve školství
- vysokoškolské vzdělání nejlépe s pedagogickým zaměřením
- kvalifikační požadavky (kurzy, školení)

Nějak rychle to uteklo

(Rozhovor s emeritním ředitelem)

Jak se dnes máte?

Dobře, čím dál líp.

Jaký byl váš prospěch na školách?

Já jsem patřil k premiantům, jedničky, dvojky, na vysoké škole jsem absolvoval s červeným diplomem.

Jaké předměty učíte?

Začínal jsem dokonce tělesnou výchovou, ale v aprobaci mám dějepis a filosofii, takže za předcházejícího režimu, do roku '89, jsem učil občanskou nauku, protože filosofie byla tehdy jenom součástí občanky, a dějepis.

Měl jste nějaký důvod, proč jste si vybral zrovna tělocvik, občanku a dějepis?

Já jsem si tělocvik nevybral, tělocvik jsem měl proto, že můj otec byl sokol, takže jsem chodil cvičit, tedy pan Řehořka, který byl můj třídní a potom ředitel, mě znal a věděl, že umím cvičit, proto si mě sem vzal. Ale já jsem vystudoval dějepis a filosofii. Proč? Protože mě hodně ovlivnil rok 1968, protože v tom roce mi bylo 18, a tak jsem všechny ty události prožíval velmi intenzivně. Tehdy jsme všichni chtěli dělat humanitní vědy, i když původně jsem chtěl dokonce studovat matematiku a fyziku.

Proč jste začal učit?

Protože jsem chtěl vždycky být učitel. Já jsem chtěl v životě dělat dvě profese: zedník a učitel. Být učitelem se mi podařilo jako první a zedníkem jsem se stal, když jsem začal pomáhat opravovat tuto školu.

Baví vás učení?

Ano. To je má největší radost.

Jak dlouho učíte?

Od roku 1975 do roku 1990, takže 15 let jsem učil, a potom už jsem řediteloval, ale při tom jsem stejně pořád učil.

Jak jste se k tomu ředitelování vůbec dostal?

K ředitelování jsem se dostal v době revoluce, něžné neboli sametové revoluce, když jsme zde zakládali Občanské fórum, protože jsme chtěli změnu poměrů, které panovaly na této škole. Pak jsem se přihlásil do konkurzu na ředitele, který proběhl v roce 1990, já jsem ten konkurz vyhrál a tím jsem byl jmenován ředitelem.

Co vám na řízení školy přišlo nejtěžší a co naopak nejjednodušší?

Nejtěžší... Nejtěžší je ekonomika. Ekonomika je jasně nejtěžší, ale zrovna tak těžké je vycházet s lidmi, to je hrozně složitá věc. A nejjednodušší, protože do řízení školy patří i to učení, je chodit učit. Tam jsem utíkal vždycky jako do azylu, když jsem šel učit do třídy mezi žáky.

Za tu dobu, kdy jste tu byl ředitelem, dosáhnul jste všeho, čeho jste dosáhnout chtěl?

Já myslím, že ano, protože já jsem šel se třemi cíli, to znamená: zachovat školu, protože ona byla ohrožená už v 60. letech a i celou dobu, co jsem řediteloval. Zažil jsem několik krizí, kdy nás chtěli zrušit, připojit k Ivančicím a já nevím co všechno jiného, tak to byl jeden z mých hlavních úkolů. Dále potom aby škola měla dobré materiální zázemí, což se mi podařilo tím, že za mě byla přistavěna nová škola, byla postavena tělocvična a bylo postaveno atletické hřiště. To byly tři základní věci, které se mi tedy podařily, materiální zabezpečení a vybavení odpovídající době. A potom aby měla škola slušné jméno, které sem bude přivádět žáky, a to se mi také podařilo, ale ani ne tak mojí zásluhou, ale zásluhou mých kolegů, které jsem si vybíral podle své představy. Já jsem vždycky dával přednost žákům naší školy jako novým kantorům, protože oni mají k té škole zároveň i jakýsi citový vztah, jinací přístup, a to se mi vždy osvědčilo.

Nějaké slovo studentům na závěr?

Slovo ke studentům na závěr... Ať se jim daří.

A taky se mi zdá, že to nějak rychle uteklo.

Michaela Drápalová (S5.A)

Ulítávám na smažáku

(Rozhovor s Mgr. Hejdou)

Jak se dnes máte?

Děkuji za optání, Dobře.

Jaký byl váš prospěch na školách?

No tak když to vezmu od mateřské, to už si moc nepamatuju, ale na základní škole jsem patřil k těm lepším studentům. I proto jsem se přihlásil na gymnázium a dostal jsem se dokonce bez přijímaček, tehdy to možné bylo. Na střední škole jsem byl spíše průměrným studentem. No a na vysoké, tam už si myslím, že už se mi projevil takový ten zájem o ten obor a snažil jsem se nasát co nejvíce vědomostí a zkušeností.

Jaké předměty učíte?

Učím tělesnou výchovu a biologii, ale teď už jenom biologii. Ale sportovec jsem tělem i duší, pokud zdraví dovolí. Takže mě mrzí, že teď tu tělesnou výchovu neučím, ale snažím se aspoň jezdit na sportovní a na lyžařské kurzy.

Proč zrovna biologie?

K biologii, abych se přiznal, mě přivedl tady jeden pan učitel, který mě učil, a dokonce byl můj zavádějící učitel. Jmenoval se pan Jindřich Šmíd. On biologii předkládal takový způsobem, že jsi myslím zaujala spoustu studentů a dokázal je k tomu předmětu přitáhnout. A já jsem se na základě toho rozhodl jít studovat společně s tělesnou výchovou, protože to byl můj prioritní předmět.

Chtěl jste být vždy učitelem?

No nechtěl. Ze začátku jsem studoval prvně biologii a chemii, ale nezadařilo se. Tak jsem přešel na obor tělesná výchova a biologie a jsem velice spokojen.

Baví vás to? Jak dlouho učíte?

Učit mě baví moc, čím méně učím, tím je to lepší. Vždycky mě bavila práce s mladými lidmi. Vždy, když přijdu do třídy, tak ze mě všechno opadne, protože máme studenty dobré, pří-

jemné. Také ty hodiny ve většině případů jsou příjemné.

Co vás táhlo k tomu stát se ředitelem?

No, to se ani tak říct nedá. Já si myslím, že to byl takový přirozený vývoj mého působení tady, na této škole. Já když jsem nastoupil jako mladý učitel, v devětatadesátém, po revoluci, tak tu byla taková velice příjemná atmosféra. Začal jsem jako řadový učitel, pak jsem byl výchovným poradcem. Myslím si, že je to takový přirozený vývoj, když člověk směřuje k takovýmto postům, jako je funkce ředitele školy. A myslím, že mi napomohl i pan bývalý ředitel, aby tady po něm byla nějaká ta návaznost, tak si mě snad trochu vybral a připravoval na tuhle práci.

Vaše oblíbené jídlo?

Já jím strašně rád. Ale asi trochu ulítávám na smažáku, takové nezdravé jídlo, ale mám ho nejradši.

Co byste změnil na dnešních studentech, liší se nějak studenti z minulých let od těch dnešních?

Je těžké asi něco měnit. Myslím si, že dnešní studenti nabyli většího sebevědomí, což samozřejmě ke škodě věci určitě není, ale mělo by to být sebevědomí postavené na nějakých základech. A tam, už mám pocit, že to trochu pokulhává. Myslím si, že taky studentům v mnoha případech, neříkám, že všem, chybí takový ten drive, toho něco dosáhnout, že jsou spokojeni s průměrem, ne-li podprůměrem. A myslím si, že to do budoucna perspektivní není. Pokud to chcete někam dotáhnout, dělat práci, co vás baví, chcete studovat obor, který vás baví, tak byste měli tomu určitě obětovat nejenom to vaše studium, ale třeba i kousíček volného času.

Adéla Šenkyplová, Tereza Miháliková (C1. A)

PS:

Držíme panu řediteli palce, ať se daří jemu i naší škole.

Gymnazijní společnost

Každý student docházející na naše gymnázium již určitě slyšel o Gymnazijní společnosti. Ale co je vlastně tato společnost a k čemu slouží? Na co jdou peníze, který-mi do ní přispíváme? Toto jsou bezpochyby často kladené otázky studentů, kteří často vnímají tuto organizaci negativně, a tak jsme si na některé z nich společně s
Mgr. Radkem Haklem připravili odpověď.

1. Jak byste pro nové studenty vysvětlil, co je Gymnazijní společnost?

Gymnazijní společnost je spolek, který je založen proto, aby především finančně pomáhal našemu gymnáziu. Představte si, že chcete, ať už jako rodič nebo firma, popř. obec, finančně přispět škole. Pokud byste příspěvek adresovali přímo škole, dáváte ho de facto Jihomoravskému kraji (zřizovateli gymnázia) a ten může část tohoto příspěvku využít na jiné účely, navíc celý proces je poměrně složitý. Proto je pro školu Gymnazijní společnost důležitá.

2. Jak tedy prospívá studentům?

Nejen pro školu je existence Gymnazijní společnosti důležitá, ale i pro samotné žáky má též spoustu výhod – od příspěvků na maturity a soutěže (doprava, startovné), přes nákup školních pomůcek, sociální výpomoc, odměny pro žáky úspěšné v olympiádách, až po organizaci a finanční podporu školního plesu, majálesu a dalších akcí.

3. Na stránkách našeho gymnázia jsem se dočetla, že GS podporuje mj. i školní časopis SCOOOL! Jak přesně?

Když se podíváte na jakékoliv číslo časopisu SCOOOL! jistě vám neunikne, jak je krásně barevný a poutavý. Zkuste si nechat někde takový časopis vytisknout. Zjistíte, že se dostanete na výrazně vyšší částku, než je ta, za kterou jste si toto číslo koupili. Aby se vůbec časopis mohl prodávat, musíme jeho tisk dotovat. A protože je pro školu i její žáky důležité mít školní časopis, je jeho podpora významnou položkou našeho rozpočtu.

4. Co mohou udělat rodiče studentů, aby se do GS dostali a jak se poté zapojují v rámci této společnosti?

Stát se členem Gymnazijní společnosti může každý rodič, který zaplatí roční příspěvek v minimální výši 400 Kč (pro první ročníky je tato částka poloviční). Dítě tohoto rodiče pak může využívat všech výhod, o kterých jsme mluvili před chvílí. Zapojit se lze též aktivně – buď sdělením návrhů na činnost osobně nebo na email gs@gzastavka.cz, nebo kandidaturou ve volbách do Rady Gymnazijní společnosti, jejíž členové přímo rozhodují o rozpočtu a aktivitách, které bude spolek podporovat.

5. Co je momentálně hlavním tématem diskuzí?

Již dlouhou dobu registrujeme nezájem z řad členů spolku podílet se na jeho fungování. Je to práce náročná a zodpovědná, zároveň však důležitá. Zároveň mě mrzí, že mnozí žáci vnímají Gymnazijní společnost negativně.

6. Vy jste se tento rok stal předsedou Gymnazijní společnosti. Jak jste se do této funkce dostal? Musel jste podstoupit nějaký konkurz? Konkurz jsem nemusel podstupovat žádný, stačilo pouze to, že jsem byl jedním ze sedmi členů Rady Gymnazijní společnosti, zároveň také místopředsedou. A když se v březnu 2018 předchozí předseda pan Dojiva rozhodl na post předsedy GS rezignovat, uvolil jsem se, že ho v této funkci nahradím. Jelikož jsem byl jediný zájemce, byl jsem Radou GS zvolen jako nový předseda.

7. Které povinnosti jako předseda máte?

S některými věcmi jsem již pomáhal panu Dojivovi před tím, nicméně většina je pro mě nová. Musím vést účetnictví, s čímž mně velmi dobře pomáhá paní Krejčíková. Dále navrhuji rozpočet spolku, vyřizuji dotace a dary, zaštiťuji různé akce, které pořádáme. Je toho opravdu mnoho a zatím bych řekl, že se rozkouvám. A nebýt pomoci pana Dojivy, tak nevím nevím...

8. Jaké jsou vaše první dojmy?

První dojmy? Asi takové, že to není legrace a je to zároveň velká zodpovědnost.

Nikola Švancarová(S5. A)

Prvorepubliková elegance

Letos, jak jistě víte, slavily Česká i Slovenská republika sté výročí vzniku československého státu. První Československá republika byla novým obdobím pro náš národ. Dostali jsme se totiž na úroveň moderní Evropy nejen z politického hlediska, ale i z hlediska módní tvorby. Spolu se vznikem nového státu obyvatelé získali impulz k tomu, aby se se dobře oblékali a prezentovali. Móda v této době bylo něco, co mělo Československu přinést prestiž před zbytkem Evropy a co mělo do určité míry dokázat, že jsme rovnocennými členy evropského společenství. Oděv totiž není pouze odrazem hospodářských a politických podmínek, ale i celkové kulturní úrovně.

Dámská móda zaznamenala jednoznačně největší změny. Emancipace ji hnala vpřed a ženy se čím dál víc snažily prorazit v mužských povoláních. Po letech nošení korzetů a velkých těžkých sukní byla svoboda v oblékání častým tématem konverzace. Díky nově vznikající a rozmanité nabídce oděvů se ženy mohly naplno věnovat svým koníčkům a k tomu se cítit pohodlně. Oděvy proto často měly podobu mužských tvarů, což znamená, že se v dámském šatníku začínají objevovat i kalhoty. Dále začínají pronikat například i kravaty, saka nebo cylindry.

Namísto přední části ženského těla se začala více odhalovat zadní část, tím pádem začaly být více trendy výstřihy na zádech. V roce 1925 se ženy také odhodlaly k odhalování kolen a začaly se zkracovat sukně i šaty. Díky tomu se začalo i s různými barevnými variacemi punčošek. Platilo pravidlo, že jakmile se jakákoliv část oděvu zkrátí nebo úplně zmizela, ženy toto odhalené místo doplňovaly různými doplňky. Jedním z nejčastějších doplňků byly rukavice. Krátké rukavice se nosily během dne, zatímco dlouhé sahaly až k ramenům a nosily se k večerním příležitostem. Ke slušnému chování patřilo si před podáním pravačky rukavici sundat, abyste danému člověku dali najevo vzájemnou důvěru a úctu. Dámy v této

době také velmi rády nosily dlouhé kašmírové kabáty s ozdobnými kožešinovými límci, nebo dokonce běžné pláště a kožichy. Nejtypičtější sestríhem vlasů byl krátký střih. Patřila sem mikáda, vlny všech druhů doplňované ozdobami, ale snad žádná žena by po dobu vlády prezidenta Masaryka nevyšla z domu bez klobouku. Dámské klobouky byly velmi propracované do nejmenších detailů. Měly na sobě nejrůznější ozdoby, stuhy nebo mašle, materiály, z nichž se klobouky vyráběly, byly hedvábí, sláma a sukno.

V pánské módě probíhaly změny o dost klidněji. Nosily se cylindry, ale častěji se používaly klasické buřinky. Pánské klobouky se na znamení pozdravu, úcty nebo podřazenosti zvedaly a tento zvyk je zaužívaný dodnes.

Muž v pěkném obleku, který mu padl jako ulitý, není symbolem elegance jen prvorepublikové módy, ale i současnosti. Pánský oblek se standardně skládal ze saka a kalhot, ale nejdůležitější bylo, aby byly ze stejného materiálu. Dále smoking, obvykle v černé nebo tmavohnědé barvě, byl formální večerní oblek. Dalším kouskem šatníku byl frak, který byl nejslavnostnější a nejformálnější druhu pánského oblečení. Během dne se nosily denní obleky zvané žakety, které se dnes nosí pouze výjimečně. Do dalších změn patřilo například to, že ke košilím se začaly přidávat límce a pod košile se začaly nosit trička bez rukávů. Oblíbenými se staly i tzv. trench coaty, což je plášť do deště, který se upřednostňoval hlavně do horšího počasí.

Hodně se dnes mluví o tom, že se módní trendy minulého století vrací zpět. Podle mého názoru dnešní móda není ani zdaleka tak elegantní jako móda tehdejší. To je však jeden z hlavních důvodů, proč se mi tento styl oblékání líbí, a myslím, že obzvlášť my ženy bychom se měly tímto obdobím někdy inspirovat.

Nikola Švancarová (S5. A)

Zdroj: www.prvorepublikovamoda.cz/galerie

Projektový den

Letos, jako již třetírok, opět proběhla akce v rámci školního projektu Učíme se vzájemně. Po školních chodbách se rozhostilo ticho a studenti se odebrali do tříd, aby rozšířili své znalosti a třeba se i pobavili. Workshopy se však neodehrávaly jen ve třídách, ale i v tělocvičně nebo v okolí školy. Nebyl snad nikdo, kdo by se na tento den netěšil a náležitě si ho neužil.

O co jde?

Projekt Učíme se vzájemně funguje na principu vzájemného učení se studenty, tudíž bez učitelů. Studenti nejstarších ročníků si po dvou- až čtyřčlenných skupinách připravili téma nebo nějaký nápad workshopu, jehož cílem je poučit nebo pobavit studenty, případně je seznámit s něčím novým. Iniciátorem tohoto projektu je Mgr. Radek Malý, který ho popisuje takto:

„Cílem tohoto dne bylo umožnit žákům z nejstarších ročníků předat své dovednosti a zkušenosti v různých oborech žákům mladším. V připravených dílnách pak teoreticky i prakticky seznámili zájemce s činností, která je naplňuje. Pro mnohé lektory to byla první možnost provázet své mladší spolužáky krásami a úskalími jejich oblíbeného oboru, což by naplnilo podtitul projektového dne, který zdůrazňuje vzájemnost a sdílení.“

Letošní ročník

V letošním roce jsme měli opravdu mnoho různorodých workshopů – pěstovali jsme pokojové rostliny, ale zároveň jsme zkoušeli hrát airsoft, zkrášlovali jsme svůj Instagram, ale i trénovali své zálesácké schopnosti, seznamovali jsme se s tancem a kreslením nebo hráli Dračí doupě. Kdo chtěl, vždycky si našel něco, co ho zajímalo a bavilo. Celý projekt trval asi čtyři hodiny a jak účastníci, tak organizátoři odcházeli vesměs se spokojenými tvářemi.

Ptali jsme se organizátorů:

Jak jste přišli na nápad pro váš workshop?

Anna (Zero Waste): S Áďou se obě o tuto problematiku zajímáme a považujeme ho za celosvětový problém. Myslíme si, že bychom povědomí o něm měly předávat dál.

Karolína (Cestování) – Vymyslel to Robin a přemluvil nás, abychom to měli s ním. Cestování je můj koníček, navštívila jsem třeba Rusko, Itálii, Bulharsko, Turecko nebo Velkou Británii. Ráda bych své zkušenosti předala dál.

Radim (Dračí doupě) – Nějakou dobu jsem to hrál a bavilo mě to, tak jsem chtěl zjistit, kolik lidí ze školy by to bavilo taky.

Jaký máte vztah k tomu, s čím jste se chtěli podělit?

Magda (Pokojové rostliny) – Vždycky jsem měla ráda přírodu. Pokojové rostliny nejsou závislé na počasí a zkrášlují prostor. V dnešní době je to vlastně trend.

Adéla (Udržitelná móda) – Zajímat se o udržitelnou módu považuji za hrozně důležité, je potřeba o ní víc mluvit. Módní průmysl s sebou nese spoustu problémů, kterým můžeme zabránit vlastním zodpovědným jednáním. A správně můžeme jednat jen, pokud budeme mít dostatek informací.

Karolína (Filmy) – Měly jsme to spojené s maturitní četbou, chtěly jsme studentům ukázat, že nemusí jen číst, ale existuje i spousta kvalitních filmů.

Jak byste zhodnotili průběh projektového dne?

Anna (Zero Waste) – Všechno proběhlo dobře, děcka se zapojovala a myslím, že se jim to líbilo. Závěrečný dokumentární film si užila.

Karolína (Cestování) – Bylo to dobrý, děcka to zajímalo a bylo to strašně fajn.

Vašek (Malování a kreslení) – Vše probíhalo dobře, splnilo to má očekávání. Byla to sranda, účastníky to bavilo a myslím, že si to užili.

Ptali jsme se studentů:

Na jakém jsi byl/a workshopu a proč sis ho vybral/a?

Anežka (Cestování snadno a levně) – Zajímá mě cestování a chtěla jsem se dozvědět zajímavé tipy a rady. Zajímám se o nízkonákladové cestování, žádné hotely, jen poznávání společnosti a kultury, a tohle mi hodně pomohlo.

Milan (Folkloristika) – Byl jsem na tomto workshopu, protože ho vedla má kamarádka. Workshop mě bavil, užil jsem si to.

Vendula (Zpěv) – Mám ráda hudbu, a protože nebyl náročný, byla to spíš pohoda.

Splnil workshop tvá očekávání, co sis z něj odnesl/a?

Markéta (Pokojové rostliny) – Ano, odnesla jsem si mnoho věcí, například aloe vera. Povídali jsme si, jak se starat a pečovat o pokojové rostliny.

Dorota (Herecká improvizace) – Odnesla jsem si hezké vzpomínky, bylo to super.

Anna (Halloween) – Myslím, že to bylo super, historie Halloweenu byla určitě moc zajímavá. Odnesla jsem si krásnou vyřezanou dýni.

Jakub Novák (S5. A)

Foto: Nikola Švancarová

První bílá prodloužená

První zkouška tanečních schopností tříd S3.A a C1.A se uskutečnila 26. října 2018 v Dělnickém domě v Zastávce u Brna. Žáci tanečních zahájili svůj večer předtančením, které je naučili lekci před plesem lektoři taneční školy MightyShake. Po předtančení následovaly série základních tanců, které jsme se stihli naučit během několika prvních lekcí. Příkladem mohou být waltz, cha-cha či jive.

Na první prodlouženou jsme měli daný dresscode. Pánové oblek s motýlkem a dámy bílé dlouhé šaty. Celý večer se nesl v duchu elegance. Všichni tancovali a bavili se. Jako zpestření plesu se v půlce začali volit nejoblíbenější tanečníci a tanečnice. Probíhalo to při takzvané mašličkové volence, kdy slečny dávaly mašličky nejoblíbenějším tanečníkům, a při volence náhrdelníkové, kdy pánové dávali náhrdelníky nejoblíbenějším tanečnicím. Výherci byli odměněni sladkostmi a poukazy.

Během večera jsme prověřili svoje taneční znalosti a schopnosti. Několikrát jsme si stříhli českou polku a samozřejmě i latinskoamerické a standardní tance. Kapela hrála na přání, takže jsme se ujali slova a celý sál si zatancoval známý tanec Makarena, u kterého jsme se opravdu dost nasmáli. Následovala i vystoupení členů streetdancové skupiny MightyShake, která byla dosti povedená a v podání mladších dětí opravdu roztomilá. Dále se všichni bavili a tancovali, dovolila bych si říct, že minimálně polovina z nás celý večer opravdu protančila a pilovala své taneční schopnosti na další lekce a závěrečný ples.

Naše první prodloužená se opravdu povedla a už se nemůžeme dočkat dokončení.

Adéla Šenkyplová

Fotografie poskytl fotograf MightyShakeu

Syndrom vyhoření

Celkově jsem byl z filmu, na který nás v pátek 26.10. náš ústav zavlekl, zklamán. Snímek mě po celý svůj běh nezáměrně, ale poměrně dobře, bavil povrchním symbolismem, nezáživnou obrazovou stránkou a líným střihem. Janu Palachovi se ovšem nedá upřít určitá snaživost. Některé části celkového provedení se dají považovat za úspěšné, svoji recenzi proto začnu jimi.

Předně, kostýmní a architektonický aspekt filmu byl vynikající. Od skvělého výběru lokací až po skladby hrající při určitých scénách (mluvíme-li tedy o písních jako takových, ne o jejich relevanci k prezentovanému vizuálnímu materiálu) je dobová atmosféra vystavěna skvěle a rozhodně bude kladně hodnocena o dobu se zajímajícím divákem.

Druhou věcí, ve které tvůrci Palacha uspěli, je casting. Herec v titulní roli (Viktor Zavádil), a obzvláště pak Zuzana Bydžovská hrající jeho matku jsou výborní a některé scény visí pouze na jejich výkonech. Z ostatních scén se dají pochválit snad jen dvě další, zrcadlené scény, jež nám ukazují cesty Jana Palacha s přítelkyní na koleje a z nich. Rozdílné pozadí při širokém záběru jinak identických scén dobře ilustruje posun poměrů v čase. Tím výčet pozitiv končí.

Jana drží zpátky mnoho věcí. Nejméně relevantní z nich je pro každodenního diváka obrazová nevýraznost. Standardní záběry konverzací kamera A – kamera B nikomu dech nevezmou a film se za celou dobu z nedostatku nápaditosti v tomto ohledu nevyhrabe. Kde je kamera nezáživná, ale neurazí, tam jí střih místo podpory podkopává nohy. Připomíná mi situaci, kdy jsem po třech bezesných nocích měl přepínat snímky u prezentace: čeká moc dlouho, mohl by být svižnější. Nejvíce se tento hřích projevuje u scény zcela finální, která ztrácí svůj očekávaný citový efekt tím, že nás nutí se na klepajícího se, hýkajícího Palacha dívat o pár vteřin déle, než by bylo zdravé (spoiler alert).

Co se týče scénáře, i v něm Jenda pokulhává. Snímek dokáže vykreslit zajímavé, osobité charaktery, avšak pouze povrchně. Nikdo sice pravděpodobně s jistotou neřekne, co se ten osudný rok honilo Palachovi hlavou, dle mého názoru by zde ale měla historická věrnost ustoupit ve prospěch kvality. O Janovi zjistíme, že je obětavý, spravedlivý, avšak schopný dělat nepěkné věci, když je to potřeba. To nám dává předpoklady jeho činu, důvody nám ovšem zůstanou zatajeny. Nevidíme detailně, jak události působí na Palacha samotného, je, až na jednu výjimku, pouze jejich vokálním svědkem. Na konci filmu se pak musíme sami rozhodnout, zda JP tolik záleželo na ostatních a svobodě jeho země, nebo jestli mu takříkajíc „prostě hráblo“ a tato volnost interpretace je zrovna v tomto případě dosti nezadostiučňující.

Další chybou scénáře je jeho bezcílná snaha o hlubší podtón. Zapalovač jako bod příběhu je coby předznamenání akceptovatelný, i když se JP nakonec upálí sirkami, ale další „symbolismus“ na úrovni zmínek o Palachově zapálenosti, je přinejmenším směšný. Také na úvodní scénu není víc než náhodnou zmínkou později navázáno, můžeme si ji vyložit mnoha způsoby, které jsou ale tak jako tak irelevantní. Film za sebou zanechává víc duchů s nevyřešenými záležitostmi než jen Jana samotného.

Nemyslím si, že film o tak důležité osobnosti našich dějin jí prokazuje kladnou službu. Věřím, že v kompetentnějších rukou by mohl vzniknout oceňovaný (i mezinárodně) historický snímek. Do těchto rukou se však námět nedostal, a proto nám zůstala tato podprůměrná adaptace.

3/10

Jakub Hemala (08. A)

Palach

Zásadní otázka zní: „Líbil se mi film Palach?“ Myslím si totiž, že o filmech, jako byl tento, se nedá stoprocentně říci, jestli se mi líbil. Copak by se někomu z nás líbilo období, ve kterém Palach žil? Možná tak pražské jaro, ale následující socialistická éra určitě ne. Podle mého byl film velice zajímavý, protože z hodin dějepisu jsme se toho o Palachovi moc nedozvěděli, a tak jsme o jeho životě mohli něco zjistit alespoň prostřednictvím filmu.

Do kina jsem šla s očekáváním, že se tedy dozví něco nového o 60. letech, protože to pro mě není až tak hluboká historie. I když se to nezdá, tak v té době vyrůstali mí rodiče a ti o této době mluví poměrně často. Vždy mi přišlo až nemožné, co všechno se dělo a zajímalo mě, jestli je to pravda.

Už od začátku jsem byla do filmu zabraná a dost mě zajímalo, jak Palach nakonec dospěje k onomu hroznému činu. Jeho postava mi přišla sympatická, byl očividně hodně obětavý a za změnu byl schopen položit život. Jen pár otázek mi neustále vrtalo hlavou. „Musel se opravdu upálit?“ „Pomohlo to vůbec něčemu a změnilo se něco?“ A to je právě ta jediná, ale ovšem zásadná věc, co mi na filmu vadla. Potom, co se Palach upálil, film skončil. Bez jediné informace navíc. Možná to byl účel, aby si diváci zjistili další informace, ale myslím, že mohlo být ve filmu alespoň uvedeno, že se podle Palachova vzoru upálilo ještě několik dalších studentů.

Jinak ale tento film hodnotím kladně, udělal na mě totiž velký dojem a donutil mě se zamyslet a zjistit si nějaké informace navíc. Myslím si, že přesně tohle je ten efekt, který má dobrý film mít. Závěrem chci jen podotknout, že mě trochu zklamali někteří diváci v kině, kteří měli místy hloupé narážky. Přijde mi to jako šílená neúcta a očividně si neváží toho, jak dobře se teď máme. Podle mě by se na film Palach měl podívat každý, jen je potřeba se trochu zamyslet a třeba si i potom začneme vážit současných poměrů a zjistíme, že studenti a vlastně lidé celkově neměli vždy taková práva, jako teď.

Hana Svobodová (08. A)

Brněnská 16

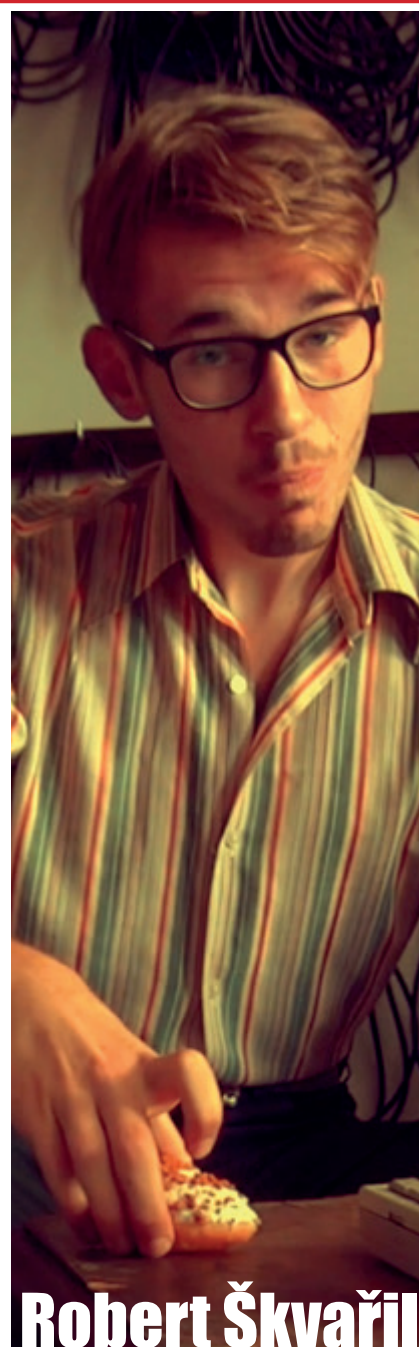
Jako tradičně se i letos konal v prostorách střediska Legato v brněnských Kohoutovicích festival mladé filmové tvorby, trefně pojmenovaný Malá Brněnská šestnáctka. Letošní ročník, v pořadí již třináctý, probíhal ve dnech od čtvrtka 11. října do pondělí 15. října, přičemž studenti našeho gymnázia se zapojili pouze do čtvrtečního a pátečního programu. Svou účast potvrdila tradiční skvadra složená z Roberta Škvařila, Petra Ondrouška, Michala Rejdy, Jakuba Hemaly a Jaroslava Španihelaz oktávy, která byla protentokrát obohacena o dvě kvintánky, Kristinu Nazarjanovou a Natálii Burešovou. Téma krátkometrážního filmu bylo stejně tak, jako je tomu každým rokem, volné. Amatérské výtvořky měla za úkol hodnotit odborná porota složená z režisérů Milana Šebesty, Josefa Strubla a Bronislava Kuseho, která mimo jiné asistovala ředitelce festivalu Katrin Taubingerové při jeho organizování. Kromě samotného filmařského workshopu proběhla také přednáška pana Šebesty, muže, který se proslavil režii několika dílů Pata a Mata nebo Krysáků z produkce České televize. Dost již bylo holého konstatování, nyní přichází pasáž věnovaná našim dojmům a zážitkům.

Co se naší party týče, na Malé B16 jsme letos byli již počtvrté, přičemž tento ročník byl v mnoha ohledech jiný. V prvopočátcích se naše filmy motaly kolem cestování časem, s nadsázkou řečeno „Ze středověku do současnosti a zase zpět“. Od těchto úsměvných kousků jsme se přes teroristické útoky v ulicích Zastávky dostali až k letošnímu intru velkolepého akčního seriálu z prostředí 90. let, který však na televizních obrazovkách nikdo nikdy neviděl. Tento nápad nebyl překvapivě náš, nýbrž jednoho z porotců, který nám jej vnukl během vyhodnocování minulého ročníku.

Letošek se vyznačoval hlavně časovým presem, přeci jen, byl to první ročník, kdy jsme s sebou netáhli předtočené záběry, které jsme pouze sestříhali, ale celý film jsme tvořili až na místě, včetně plánování jednotlivých scén. Lilka (paní Brestičová, pozn. red.) nám rok co rok vyčítala, že do toho našeho filmaření neangažujeme žádná děvčata. Když jsme však tento fakt po dlouhých letech napravili, jedné z dívek udělila post režisérky, čímž ji ze samotného filmu fakticky vyšachovala a druhá byla vyšachována samotnou režisérkou. Trochu paradoxní, co?

Tím se částečně změnil i náš přístup k filmování jako takovému. Vždy jsme si o všem rozhodovali sami a kolikrát také došlo k tomu, že jsme samotnou scénu vymýšleli až při jejím natáčení. Najednou se však nad námi objevila vůdčí ruka něžného pohlaví.

Mám-li zhodnotit práci na filmu, byla sranda na něm dělat. Během čtvrtka a pátku, které jsme měli na festival vyhrazeny, jsme vyplodili spoustu různých scén, nad kterými by některým z vás snad i rozum stál. Ostatně, zkuste se vcítit do přihlížejících – jedete autem a náhle vás na přechodu zastaví policista, který působí až příliš esembácky. Leták z Albertu vás uhranul slevou na kostkový cukr, a tak se vydáte na nákup. Náhle však ve vedlejší uličce spatříte dva štramáky, kteří až příliš připomínají Sonnyho a Rica z Miami Vice. Podivný címan skrývající svou tvář za tmavými pilotkami a prohánějící se rudou fabií po sídlišti působí také poněkud nevšedně. A přesně tyto a mnohé další obskurnosti jsme zavinili. O scéně, kdy jsme cpali pana režiséra Šebestu na zadní sedadlo auta radši ani nemluvíme. Jak vlastně tato eskapáda dopadla? Výsledný krátkofilm má něco málo přes dvě minuty, je složen z povedených, ale také nepovedených scén, v pozadí hraje jednolitá hudba, atp. Stroze řečeno. Pokud to mám celé citově zabarvit, tak mohu říct, že jsem se při točení filmu náramně bavil. Jakkoli náš výtvor vypadá neprofesionálně, každému z

Robert Škvařil

nás tato akce něco dala a minimálně mě také posunula dál. Filmování se sice v budoucnu věnovat nehodlám, ale, co si budeme povídat, přinejmenším budu vědět, jak sestříhat videa z dovolené a co je nejpodstatnější – zážitky, které jsem při tvoření amatérských filmů zažil, jsou naprosto jedinečné. Takže děcka, rozhodně se toho nebojte a jděte do toho. Doufám, že jsem vám svým komentářem dal jakousi motivaci a pokud ne, tak na závěr ještě dodám, že se ulijete dva dny ze školy. Bližší informace v kabinetu u čtrnáctky. Filmování zdar!

Letos jsme se s lehce rozsáhlejším kolektivem opět zúčastnili filmového festivalu mladé tvorby alias Brněnské 16. Po filmech z let předchozích, kdy našimi hlavními tématy byla především historie, cestování časem či blízkovýchodní „inženýr“ a jeho boss, jsme se letos pustili do natáčení traileru neexistujícího seriálu. Ano, může to znít poněkud podivně, ale skutečně je tomu tak. Jak si můžete při sledování tohoto díla povšimnout (ke shlédnutí bude na Dni otevřených dveří 5. 12. 2018 v učebně číslo 14), tak hlavními hrdiny onoho neexistujícího seriálu je poněkud zvláštní skupinka policistů a duo mafiánů s až podezřele ruskými znějícími jmény. Ale jelikož se jedná o trailer, tak nějakou hlubší pointu od snímku nelze očekávat. Samozřejmě, jak to při tvorbě takových projektů bývá, zažili jsme mnoho zábavy (únos jednoho z režisérů Pata a Mata se vám nepoštěstí každý den...) a také jsme se mnoho nového přiučili, například co se týká ztvárnění rolí, střihu nebo pojídání donutů z hlavně revolveru. Za mě můžu účast na této akci jedinečně doporučit, a pokud vás tvorba videí alespoň trochu zajímá, neváhejte se zeptat paní učitelky Brestičové a příští rok se akce zúčastněte. Věřím, že nebudete litovat.

Petr Ondroušek

Foto: Archiv autora

Učitelé zamlada

HAM (Hana Svobodová, Anna Horká, Marie Matějková)

Ondřej Kroutil Jitka Marková

Co se na naší škole změnilo od doby, kdy jste tady studoval?

Od doby, kdy jsem tady studoval, se toho zas tak moc nezměnilo, podle mého názoru. Je tady internet, ten tady za našich mladých let nebyl, ale jinak to všechno vypadá tak nějak podobně.

Kterou knížku jste přečetl jako první sám?

Moje maminka byla učitelka češtiny, takže většinu knížek do čtenářského deníku jsem si opsal od ní. První knížka, kterou jsem přečetl sám, byla Romeo a Julie poté, co jsem viděl stejnojmenný film s Leonardem Di Capriem, který mě tak nadchl, že jsem si to přečetl.

Jaké animované seriály jste měl rád, když jste byl malý?

Jen počkej, zajíci.

Jaké bylo vaše vysněné povolání v dětství?
Popelář.

Měl jste nějakou školní lásku?

Určitě měl. V Náměšti, ale po čtrnácti dnech jsem to ukončil, protože mi bylo líno tam jezdit.

Jaká je vaše první činnost po příchodu domů v pracovní den (co řeknete nebo uděláte)?

Asi si lehnu a odpočívám nebo jdu ven se psem.

Co vám říká číslovka 51?

Číslovka 51 mi neříká nic, kdybyste řekla 42, asi bych byl trošičku víc v obraze.

Myslíte si, že existují mimozemšťané?
Rozhodně si to myslím.

Vadí vám ananas na pizze?
Docela jo.

Co byste chtěl pod stromeček?

Asi hodně měkkých dárků, protože mě nebaví si měkké dárky kupovat sám.

Co se na naší škole změnilo od doby, kdy jste tady studovala?

Přijde mi to hodně podobné, obměnil se například kolektiv učitelů, jejich přístup a využívané učebnice.

Kterou knížku jste přečetla jako první sama?

Jakou jsem přečetla jako první v češtině, už nevím. Co si pamatuji, je první knížka, kterou jsem přečetla v originále, totiž v angličtině, a tou je Deník Anny Frankové.

Jaké animované seriály jste měla ráda, když jste byla malá?

Měla jsem ráda všeobecně večerníčky, žádný konkrétní si teď nevybavuji.

Jaké bylo vaše vysněné povolání v dětství?

Chtěla jsem být lékařka a později zpěvačka, různě se to měnilo.

Měla jste nějakou školní lásku?

Měla jsem lásku ve školce, ale vyloženě školní ne.

Jaká je vaše první činnost po příchodu domů v pracovní den (co řeknete nebo uděláte)?

Umyji si ruce a převleču se. Zeptám se dětí, jak bylo.

Co vám říká číslovka 51?

Neříká mi vůbec nic. Nic si s ní nespojuji.

Myslíte si, že existují mimozemšťané?

Myslím, že ne, ale myslím si, že existují věci, ve které spousta lidí nevěří, ale přesto tu jsou, například víra.

Vadí vám ananas na pizze?

Je mi to jedno. Spíš asi ne.

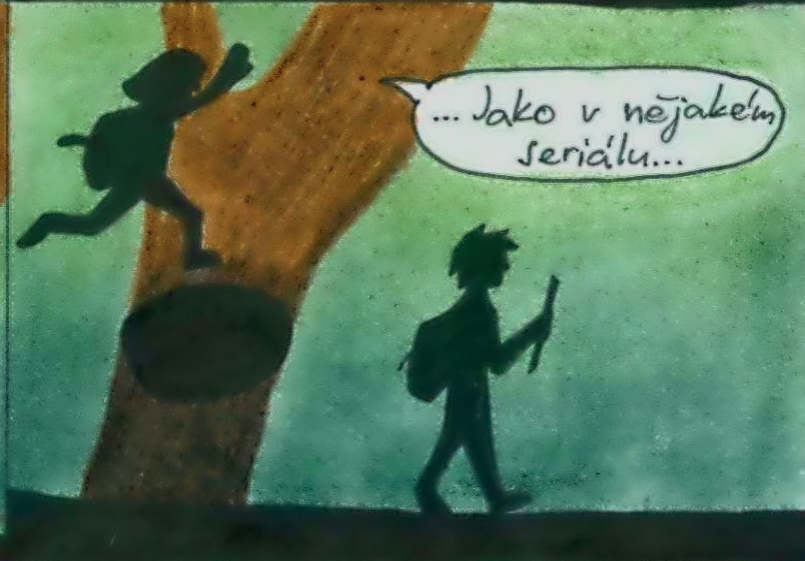
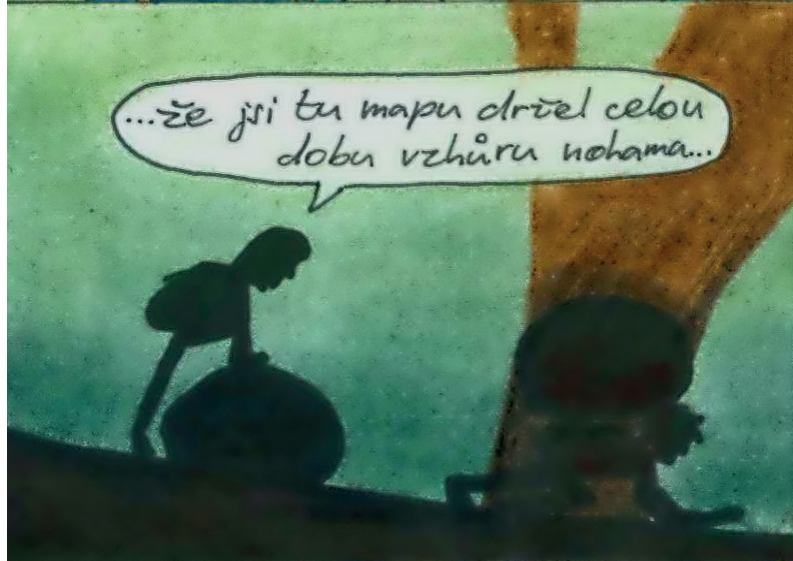
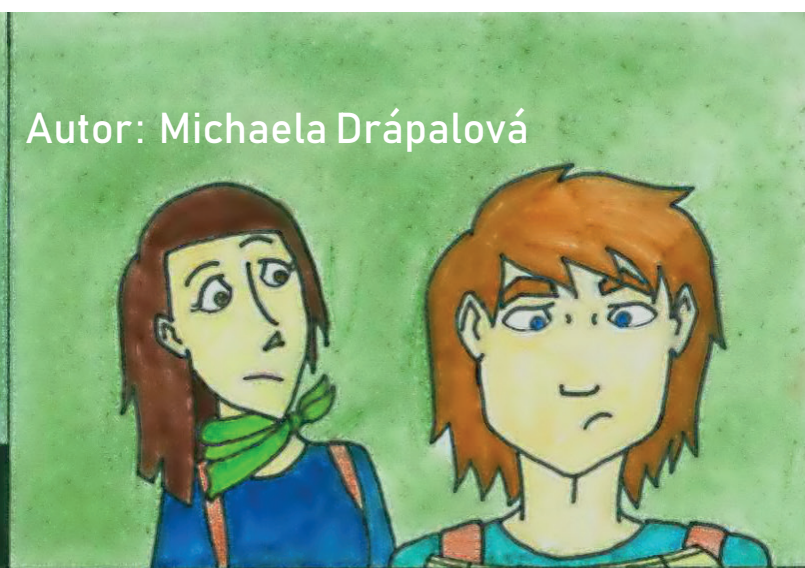
Co byste chtěla pod stromeček?

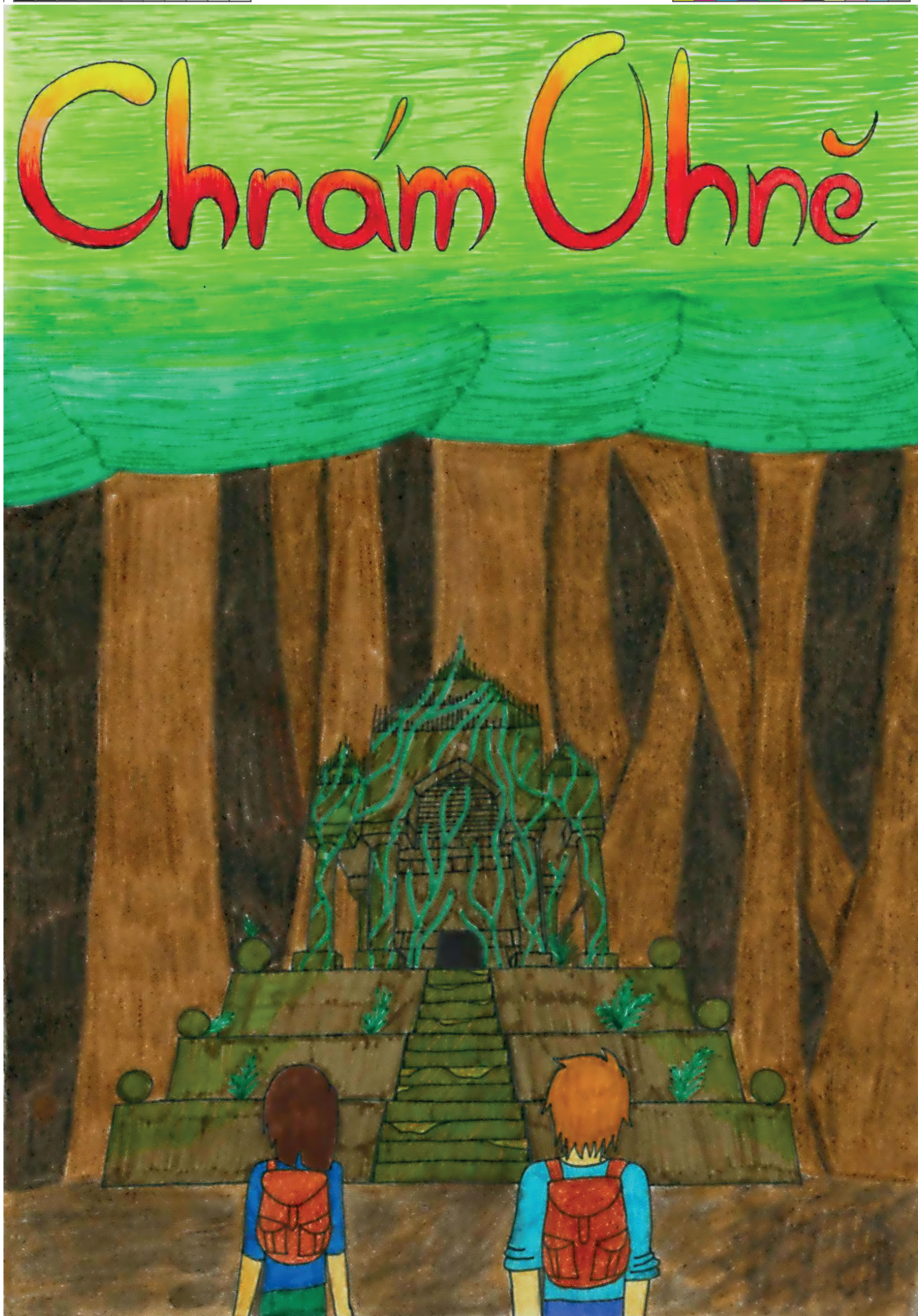
Chtěla bych, aby Vánoce proběhly v klidu a abychom si je s rodinou užili.

Autor: Michaela Drápalová

Redakce:

Jakub Novák
(S5. A)

Michaela Drápalová
(S5. A)

Nikola Švancarová
(S5. A)

Petr Ondroušek
(08. A)

Jan Simajchl
(S4. A)

Štěpán Studýnka
(S4. A)

Václav Příbyl
(Externí dopisovatel)

Robert Škvařil
(08. A)

Marie Matějková
(08. A)

Hana Svobodová
(08. A)

Anna Horká
(08. A)

Jakub Hemala
(08. A)

Adéla Šenkyplová
(C1. A)

Tereza Miháliková
(C1. A)

Petr Pečenka
(C1. A)

Mgr. Eva Kokešová
(Duchovní matka časopisu)

STUDENTI OKTÁVY A 4. ROČNÍKU SRDEČNĚ ZVOU NA

Stužkovací ples

11. 1. 2019 | OD 19:00
DĚLNICKÝ DŮM ZASTÁVKA

K Tanci a poslechu zahraje kapela **THE FEET**

VSTUPNÉ 80 Kč

TĚŠÍME SE NA VÁS!